

БЪЛГАРКИ

Презъ 1870 година Левски основалъ въ своя роденъ градъ Карлово таенъ революционенъ комитетъ.

Книжата и оръжието на комитета били скрити въ една осамотена къща край града — въ къщата на нѣкой си Станю Табанлията, вѣренъ комитетски човѣкъ.

Турцитѣ, чрезъ свои шпиони, узнали това.

Единъ день привечеръ началникътъ изпратилъ единъ приставъ и трима стражари да претърсятъ къщата на Станя. Току що Станю се прибралъ отъ полска работа, пжтната врата изхлопала и се отворила. Предъ него застанали полицаитѣ. Той останалъ поразенъ, студенъ потъ облѣлъ лицето му.

— Вържете Станя, — изревалъ приставътъ на стражаритѣ. За единъ мигъ тѣ се нахвърлили върху него и му вързали ржцетѣ.

Всички въ къщи се изплашили. Какво да се прави?

Станю ималъ сестра, Мария, мома за женене. Тя не изгубила присжтствие надуха и бързо скроила планъ да спаси брата си. Спомнила си тя, че приставътъ обичалъ да пие ракия и бързо излѣзла предъ него присторено весела и засмѣна, поздравила го, поднесла му люта карловска гюловица и го поканила да пие една чашка.

Още при първата чаша очитѣ на пристава свѣтнали. Мария налѣла втора чаша, трета. Черпи тя пристава, черпи стражаритѣ. Развеселили се всички.

— Оставете свободенъ комитата, — казалъ приставътъ на стражаритѣ. Ще го арестуваме въ полицейското управление. Сега вече мръкна. Нека запечатаме стайтѣ, та утре ще дойдемъ да правимъ обискъ.